

de dobbelte Sengepladser, tror jeg, det har sine Vanskeligheder, fordi Loven nu indeholder en Bestemmelse om, at Sengesteder maa indrettes til to Personer, medens vi foreslaa, det skal være til een. Jeg kender ikke saa nøje til Polakkernes Tilbøjelighed til at sove to sammen, som den højtærede Indenrigsminister synes at gøre, men det forekommer mig at være en almenmenneskelig Fordring, at voksne Mennesker have hver sin Seng, hvad enten det er Polakker eller Russere, det gælder, og hvad enten de synes om det eller ej. Selv om Polakkerne ere vante til at leve i Svineri, behøve vi ikke at finde os i det, naar de arbejde her i Landet. (Afbrydelse af *Indenrigsministeren*). Jo, jo, der kan være adskilligt svinisk i dette, at en renlig Person skal finde sig i at ligge sammen med en urenlig. Den Slags burde afværges derved, at det bestemmes, at der kun maa ligge een Person i hver Seng.

Den højtærede Indenrigsminister mente, at det var for stort et Forlangende at stille til Lovgivningsmagten, at man skulde kultivere disse udenlandske Arbejdere. Det synes jeg ikke. Thi naar Lovgivningsmagten overhovedet indlader sig paa at give Bestemmelser vedrørende disse Arbejders Forhold, og naar danske Borgere finde, at de have Brug for disse Arbejdere, synes jeg, det maa være Lovgivningens Sag at virke hen til at gøre disse Folk saa kultiverede som muligt for derved at forhindre Ekscesser og Misgerninger som dem, vi desværre have set saa mange Eksempler paa. Det burde være Lovgivningsmagtens Opgave at gøre disse Folk, hvad enten det er Polakker, Russere eller andre, saa oplyste som muligt indenfor de Grænser, der ere givne os.

Jeg skal derfor stadig hævde, at det hverken er uklogt eller overflødigt at vedtage disse Lovbestemmelser. At de paa et og andet Punkt kunne ændres og dog blive tilfredsstillende, skal jeg ikke nægte. Vi have jo allerede under Behandlingen af den nugældende Lov gjort opmærksom paa de Mangler, der er baade med Hensyn til Opsigelse, Udbetaling af tilgodehavende Løn og med Hensyn til Forlukkelse af Polakker til at forlade deres Arbejde og lignende, og jeg beklager, at det ikke lykkedes os at faa gennemført de Ændringer, vi den Gang foreslog i Udvalget. Senere have vi faaet Erfaring for, at saadanne Bestemmelser vilde være i høj Grad heldige, og for Fremtidens Skyld synes jeg, det vilde være godt, om vi kunde enes om

at indføre saadanne Bestemmelser, det vilde jo kunne ske ret hurtigt, saaledes at de vilde kunne komme til at virke sammen med den nugældende Lov til Trods for det sene Tidspunkt, paa hvilket vort Forslag er kommet til Behandling.

Indenrigsministeren (Berntsen): Det ærede Medlem (Stauning) kan dog ikke komme bort fra, at han i Fjor som Medlem af det om den nugældende Lov nedsatte Udvalg var med til at indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, uden at det ærede Medlem stillede noget Ændringsforslag. Naar et Udvalg med saa stor Enstemmighed har indstillet en Lov til Vedtagelse, er det dog en billig Fordring, at denne Lov træder ud i Livet, før man begynder at reformere den. Jeg forlanger kun, at det skal vise sig, hvorledes den virker, inden man gaar til at ændre den. Endnu er der ikke noget som helst, der foranlediger til at gaa til en Ændring af Loven. Jeg mener derfor, det er rettest at vente og se, hvorledes Loven virker, og saa, naar der er gaaet et Par Aar, forelægge Forslag paa ny. Med de Erfaringer, som da ville være indvundne, kunne vi saa se, hvilke Forandringer der skal indføres. I dette Øjeblik maa jeg bestemt modsætte mig, at der foretages nogen Ændring i den gældende Lov.

Thomas Larsen: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte for et Øjeblik siden, at mange af disse Polakker blev snydte, naar de kom her ind i Landet, idet de gik ud fra, at de fik deres Løn udbetalt i Rubler, medens det saa viste sig, at de fik den udbetalt i Kroner. Men nu er Forholdet dette, at der kommer ikke mindre end 7,000 polske Arbejdere herind Aar efter Aar, og det er en selvfølgelig Sag, at naar det gentager sig Aar efter Aar, at der kommer saa mange, saa er det, fordi baade de, der have været her, og de af deres Landsmænd, de tale med, naar de komme hjem, ere paa det rene med, hvordan Arbejdsforholdene ere her. Ellers vilde de ikke blive ved at komme her Aar efter Aar. Det siger sig selv. Men dertil kommer, at Gud og hver Mand ved, at her i Danmark opnaa de polske Arbejdere en Løn, som er meget højere end den, de ere vante til at tjene hjemme eller ere i Stand til at tjene i deres Naboland, Tyskland. Men det viser i Virkeligheden, hvor søgte det ærede Medlems Grunde ere for det Forslag, det ærede Medlem er Ordfører for.